

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și Administrația
CLUJ
Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. NUMĂRUL 11.
Sâmbătă 8 Iunie 1935.
Apare săptămânal sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei
Numărul 1 Leu

Evanghelia și viața

Nenumărați scriitori mari și mici în toate limbile culte au scris opere vaste ce tratează ca subiect problema armonizării evangheliei cu viața reală, așa cum se prezintă sub aspectele multiple: social, politic, moral, economic, cultural.

Dela început trebuie să remarcăm două concepții diametral opuse. Doctrina evangheliei este un fapt supranatural, o descoperire dumnezească dovedită prin cele mai puternice fapte istorice așa cum nu este nici un eveniment în istoria omenească. Păstrarea unui mic popor jidovesc cu o credință monoteistă în mijlocul unui ocean de păgânism timp de două mii de ani, în mijlocul creștinismului alte 19 veacuri este un fapt unic în istorie. O învățătură atacată furios de atâți dușmani să se păstreze și progreseze neîncetat fără a ajunge să fie istovită de timpul ce macină orice lucrare omenească. Minuni nenumărate s'au făcut totdeauna și se fac și azi la Lourdes în cari supranaturalul evangheliei este o realitate atât de covârșitoare încât oamenii de știință stau cu totul uimiți. Aceasta este concepția Bisericii, a credincioșilor singura bazată pe adevăr, singura care produce, ridică, nobilitează care a făcut sfinții cei mari din toate timpurile.

Față în față cu aceasta este raționalismul sec și stupid care vrea să înțeleagă totul, să pătrundă impenetrabilul, vrea să deslege marele mister al nemărginirii prin formule raționale. Cumplită nebunie, cum spune Sf. Augustin. Astronomul care ar susține că poate să vadă cu ochii liberi toate planetele universului ar fi trimis numai decât la un psihiatru să și caute de sănătate. Oare veșnicul și nemărginitul adevăr să poată fi redus și închis într'o slabă capacitate omenească? Este vr'un nebun care ar susține serios că poate să știe totul? Nu vedem că la fiecare pas ne înconjoară taina nepătrunsă a existenței? Cu cât înainteză științele cu atât taina lumii este mai adâncă și mai ascunsă.

Acești pseudo-savanți pentru că urăsc pe Dumnezeu și supranaturalul reduc evanghelia la o combinație simplă de iudaism și elenism. Isus a fost numai un om învățat care cunoștea ceva fahirism indian și magie egipteană cu care ar fi ipnotizat pe câțiva nervoși vindecându-i, făcând pe

scamatorul în fața mulțimilor inculte și lipsite de spirit critic. Așa a ajuns să impună credința că este Dumnezeu. Nenorocită și primejdioasă concepție.

Fiecare lucru își are rostul lui. Ori ce abatere dela calea normală, dela scopul fixat înseamnă o pervertire, o nebunie. Rațiunea își are și ea rostul ei, își are un domeniu destul de mărginit unde trebuie să lucreze, fără a evada din el, dacă vrea să nu ajungă la absurdități. Rostul minții noastre nu poate fi de a cunoaște totul. Peste domeniul natural unde poate cerceta mintea, este cel supranatural care nu poate fi explorat de rațiune; de aici necesitatea absolută a unei revelațiuni care s'a și făcut în creștinism.

Privit creștinismul în lumina raționalismului îngust, considerat numai ca un lucru omenesc, este firesc ca problema aplicării lui în practica vieții să fie soluționată cât se poate de fals. Este firească neîncrederea cu privire la eficacitatea lui morală de a vindeca crizele de soiul ce bântue azi mai mult ca oricând. Evanghelia — zic ei — este în cazul cel mai bun o învățătură pentru ceriu. Omul trebuie să aibă o credință oarecare — credința egală cu o simplă părere cu care el se prezintă în fața necunoscutului așa cum poate și cum îl ajută capacitatea și împrejurările să și-o făurească. Viața cu realitățile ei brutale nu poate fi împlăzită nicicând, și nu poate fi trăită în spiritul credinței religioase. Omul trebuie să fie dublu, de o parte religios pentru sine, de altă parte egoist brutal fără morală, căci așa cer necesitățile imperioase ale vieții. Nu poți fi creștin bun și în același timp să trăiești în mijlocul lumii, luptând diu greu cu viața. Aceasta e concluzia la care ajung cei ce privesc creștinismul numai un sistem moral făurit de oameni.

Adevărul este cu totul altul. Dumnezeu a descoperit absolut tot de ce are nevoie omul pentru a trăi cea mai frumoasă și mai fericită viață în lumea aceasta și în veșnicie. Creștinismul nu e un sistem de formule uscate, ce au fost bune cândva într'o lume simplă și naivă, dar care azi în fața criticismului nu mai are nici un înțeles. El este adevăr și viață nu este făcut de om ci dat de Dumnezeu omului pentru a-l trăi. Nu este dat pentru a fi supus unei analize raționale și sfâșiat de critică. El este ceva viu; dacă începi a-l descompune îl ucizi. Un organism viu când îl secționezi pentru a-l studia, moare. Doctrina evanghelică făurește personalități eroice, cele mai alese virtuți necunoscute omului lumesc. Toate sistemele și formele create de oameni pentru vindecarea boalelor sociale au dat greș, fiindcă priveau în om numai activitatea lui exterioară. Nu exteriorul ci interiorul trebuie format. Mai întâi formarea personalității morale, reforma de sine însuși, și numai apoi reforma socială. Zadarnic se schimbă guvernele, constituțiile ect. dacă omul continuă a trăi aceeași viață lipsită de putere morală. Reforma în felul acela e imposibilă. Creștinismul vrea reforma morală adevărată și singura eficace. Schimbarea launtrică a omului, virtutea dezvoltată chiar până la eroism va modifica dela sine raporturile dintre oameni pe orice teren: economic, social politic. Așa și numai așa se vor rezolva crizele în cari ne sbatem; nu cu savanți (căci sunt destui fără a reuși), ci cu sfinți cari singuri pot stăpâni realitățile brutale ale vieții.

1.

Savantul cercetează, filosoful cugetă, preotul afirmă în numele lui Dumnezeu.

Lacordaire.

Dumnezeu mă vede!

Iată trei cuvinte, cari, după cum spune un autor, au împiedecat mai multe păcate de a se săvârși decât toți predicatorii împreună.

Gândul că Dumnezeu este oriunde, umple inima de evlavie, de cinste, de încredere și de iubire față de Dumnezeu; amintirea prezenței lui Dumnezeu este școala tuturor virtuților. Sfinții și patriarhii din Vechiul Testament se sileau totdeauna ca să umble în prezența lui Dumnezeu: „Cinstit să fie Domnul în a cărui privire eu mă aflu“ era strigătul lor zilnic.

Iar în Noul Testament, câte îndemnuri la bine nu au știut să scoată sfinții din gândul prezenței lui Dumnezeu? Pentru dâșii era o mângâiere de a se gândi că Domnul era de față și vedea lacrimile lor, cunoștea muncile lor și îi încuraja la luptă și la învingere. Aceste trei cuvinte: *Dumnezeu mă vede*, le erau sculptate în minte și în inimă și le erau ca o normă în toate faptele lor.

Fericitul Iosif Benedict Cotolengo îndemna pe fiii săi sufletești să se gândească în ori ce lucrare a lor, că Dumnezeu îi vede, și atunci să fie siguri că vor face bine acea lucrare.

Acest lucru l-au practicat toți sfinții.

Iar noi pentruce nu vom imita pe acești oameni mari, cari ne-au învățat și ne-au instruit cu pilda lor? Ce este mai puternic decât gândul: *Dumnezeu mă vede*, pentru a ne încuraja să facem binele și pentru a ne mângâia în întristări, pentru a ne face conștiincioși în îndeplinirea datoriilor noastre? Cine dintre noi gândindu-se cu adevărat că Dumne-

zeu este de față în orice loc și în orice timp, va mai îndrăzni să facă vr'un păcat în fața Lui, pe care păcat nu l-ar face nici în fața celui mai prăpădit om?

Gândul acesta a făcut ca mulți păcătoși publici să-și schimbe vieța și să ajungă sfinți mari.

Și pentru ca mai ușor să ne convingem despre această învățătură a credinței, cum că Dumnezeu ne vede în toate locurile și timpurile, iată ce ne povestește Sfântul Petru Damian un om, care de altfel era foarte evlavios, fu înșelat de diavol ca să facă un furt mare. Puțin după aceea, îi apăru Isus Hristos sub chipul unui om sărac, sdrențeros și cu părul capului lung și atârând în neorânduială în toate părțile. Omului, când îl văzu, i se făcu milă de dânsul și-l chemă ca să-l tundă. Inșă deabia tunse puțin, și observă în vârful capului acelu sărac, doi ochi mari și strălucitori. Atunci el scăpă foarfecile din mână și începu să tremure, iar în acelaș timp auzi zicându-i-se: „Eu sunt Isus Hristos, care cu acești ochi văd toate faptele ce se fac pe lume și prin urmare am văzut și furtul ce l-ai săvârșit tu, și zicând aceasta dispăru.

Orice faptă săvârșim, în orice loc sau timp, de ochii lui Dumnezeu nu ne putem ascunde, dar dacă noi vom căuta să ne pătrundem cât mai mult de adevărul prezenței lui Dumnezeu, atunci din acest adevăr vom dobândi dela Dumnezeu ajutor ca să ne împotrivim tuturor dușmanilor noștri sufletești și îmbărbătarea ca să înaintăm pe calea binelui.

(extras din rev. „Viața“.)

Când diavolul va vedea inima noastră ocupată cu sentimente sfinte și stând la prezența lui Dumnezeu, va înțelege că îi este oprită orice intrare, de către Domnul nostru Isus Hristos, și de aceea va fugi foarte rușinat.

(Sf. Ambrozie)

Cum trebuie ascultate cu smerenie cuvintele lui Dumnezeu, și cum mulți nu le dau atenție.

Domnul. Ascultă, fiule, cuvintele mele, cuvintele cele mai plăcute, care covârșesc toată știința filosofilor și a înțelepților lumii acesteia.

Cuvintele mele sunt duh și viață (Ioan 6, 64) și omul nu le poate cuprinde înțelesul.

Ele nu trebuiesc tălmăcite pentru a produce o distracție deșartă, ci trebuie ascultate în tăcere și primite cu toată smerenia și cu mare dragoste.

Sluga: Și am zis: *Ferice de omul pe care-l cerți Tu, Doamne, și pe care-l înveți legea Ta, ca să-l liniștești în zilele nenorocirei* (Ps. 93, 12, 13), și ca să nu-l lași fără mângăere pe pământ.

Domnul Eu sunt care din început am învățat pe proroci — spune Domnul — și nici până în ziua de azi n'am încetat a vorbi tuturor; însă mulți sunt surzi la cuvintele mele și împetriți cu inima.

Cei mai mulți ascultă mai bucuroși lumea decât pe Dumnezeu, le place mai bine a alerga după poftele trupului lor, decât a urma voia lui Dumnezeu.

Lumea făgăduiește bunătați neînsemnate și trecătoare și cu toate acestea omului îi bate inima după ele; Eu făgăduiesc bunătați nemărginite și veșnice și cu toate acestea inimile muritorilor stau indiferente față de ele.

Cine este care să-mi slujească și să mi se supue mie întru toate, precum slujesc oamenii și se supun lumii și stăpânitorilor ei? „*Ruşinează-te Sidoane zice marea*“ (Is. 23, 4) și dacă vrei să știi pentru ce, ascultă.

Pentru un lucru de nimic omul cut-

(din „Imitațiunea lui Hristos“. Cartea III. Cap 3.) de TOMA de KEMPIS.

Dimineața când te trezești, diavolul te pândește pentru ați putea îndrepta cel dintâiu gând în folosul său, ca apoi ziua întreagă să fie a lui. Pentru a nu-i da lui nimic, îndată ce ne-am trezit, cel dintâi gând, cel dintâi sentiment al nostru să fie către Dumnezeu și pentru Dumnezeu, și așa să continuăm ziua întreagă.

Informațiuni.

Deoarece săptămâna trecută n'a apărut foia noastră, va apărea săptămâna viitoare în număr duclu.

Poșta redacției ne fiind bine organizată și ne fiind siguri abonajii, nu s'a putut ex-

reeră țări și mări, iar pentru viața de veci abia se gândește cineva să facă un pas.

Lumea aleargă după un câștig cât de mic; pentru un ban se ceartă și se judecă fără rușine; pentru un lucru de nimic, pentru o mică făgăduință nu pregetă a se trudi zi și noapte.

Dar ce rușine! Pentru binele cel necălit, pentru darul cel neprețuit, pentru cinstea cea prea înaltă și pentru mărirea cea fără sfârșit, se sperie de cea mai mică osteneală.

Ruşinează-te deci, slugă leneșă și cârtitoare, de vreme ce atâția oameni lucrează mai cu multă râvnă pentru peirea lor, decât tu pentru mântuirea ta.

Aceia se bucură mai mult de deșertaciune, decât tu de adevăr.

Și cu toate acestea nădejdea lor de cele mai multe ori îi înșală, dar făgăduința mea nu înșală pe nimeni și pe cel care se încrede în mine, nici odată nu-l las să plece cu mâna goală.

Ceea ce am făgăduit, voi da; ce am zis voi împlini, dacă cineva va rămâne credincios în dragostea mea.

Eu răsplătesc pe toți cei buni și încerc cu năcazuri pe cei drepti. Scrie cuvintele mele în inima ta și răsgândește-te bine la ele; căci la vreme de ispită îți vor fi foarte trebuincioase.

Ceea ce nu înțelegi acum când citești, vei înțelege în ziua când te vei vizita.

În două chipuri vizitez eu pe aleșii mei și anume: prin ispită și prin mângăiere.

Și în fiecare zi le dau câte două învățăături: prin una muștrându-i pentru greșelile lor, prin alta îndemnându-i să-și sporească virtuțile.

Cel ce are cuvintele mele și le disprețuește, are cine să-l judece pe el în ziua de apoi.

---

pedia foia la timp fiecărui cetitor.

Totodată rugăm pe cititorii noștri la cari le lipsește vr'un număr, să anunțe la redacție.

În Biserica Catedrală în fiecare seară la orele 7 se celebrează canonul de mângăiere către Domnul Nostru Isus Hristos,